

Una xarxa d'amics gran i diversa. Homilia dels 50 anys del jesuïta Alexis Bueno

Dc, 10/07/2019 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

Homilia d'Alexis Bueno en el seu cinquanta aniversari

Bona Notícia: una xarxa d'amics gran i estranya

Com resumir la meua vida? Ara que, entrant en els cinquanta, això comença a ser "greu"... La vida d'una persona normal, molt mediocre i molt limitada?

Evidentment, però una vida on Déu ha "fet de les seves" i m'ha portat per camins que no són habituals. Sóc el fill d'un pare castellà i una mare francesa, casats a Madrid i vinguts a viure a Barcelona.

La meua família és de tradició catòlica, però la religió i la fe pràcticament no van significar res durant la meua infància. A 3r ESO els pares, em porten als Jesuïtes de Sarrià. Allà conec el José Montobbio, un jesuïta de la mà del qual vaig conèixer la fe cristiana. Ell tenia 50 anys quan el vaig conèixer... els que acabo de fer jo avui! Era una persona plena d'energia, de força, esportista, amb una visió de la vida senzilla, pràctica, però marcada per l'amor a Déu.

Però el que transformà radicalment la meua vida va passar una tarda al costat del refugi de la Renclusa, abans de pujar al cim de l'Aneto, a la vall de Benasque. Allà, en una missa a l'aire lliure, amb el José i uns quants joves, en aquells campaments al acabar aquell curs de 3r ESO. **En aquella missa vaig experimentar Déu d'una manera tan increïble, tan fonda, tan real, tan concreta.** No vaig tenir cap visió ni vaig sentir cap veu estranya. **Però sabia que en aquell moment jo era estimat per Déu.** Sense conèixer quasi res d'aquest Déu, sabia que era gran com l'univers i que es feia petit per estimar-me. Experimentava tot tenia sentit. I quan just acabava de complir 15 anys vaig saber que allò era el més gran que mai experimentaria a la meua vida. Ho miro ara que

compleixo 50 anys i veig que aquell nen que jo era no s'equivocava.

Fer-me jesuïta per a mi era un pas evident: dedicar la meva vida sencera, com el Jósé que tenia allà al costat, a aquest Déu que era la Felicitat, l'Amor, la plenitud més gran. Llum, Amor, Sentit... no sé com utilitzar les paraules. Ara bé, m'esperava un camí llarguíssim. A casa sabia que no ho entendrien. El silenci i la distància aquells anys van ser grans. Diverses noies seguien enlluernant els meus ulls, però el meu cor estava "agafat" totalment per aquella experiència i per aquell desig de donar-me a Déu.

La història és llarga... Noviciat a Saragossa, el compromís dels vots, els estudis de Filosofia i Sociologia, l'experiència africana del Txad, els estudis de Teologia. Paris, amb el meu amic Marc Vilarassau, que va morir ara fa uns cinc anys. El meu primer destí a Barcelona, al cole de Sant Ignasi Sarrià on vaig estudiar, el Casal Loiola, els set anys aquí a Lleida... No vull enrollar-me. Hi ha tantes coses per les quals donar gràcies! He rebut tant! He sigut tant estimat! I tinc tantes coses per les quals demanar perdó: és tan limitada la meva capacitat d'estimar, d'acollir, de comprendre coses i persones. He pogut decebre i fer mal a moltes persones, hi ha tant de bé que hauria hagut de poder fer i no he fet...

Avui vull parlar del futur. D'alguns "flaixos" que entreveig sobre el que pot ser l'Església en el futur, i la Companyia, i pensant també concretament aquí a Lleida. Per dir-ho ràpid, **somio i veig una xarxa d'amics**. I m'encanta poder parlar d'això aquí amb vosaltres, en aquesta celebració: sou els meus amics! Una xarxa d'amics que busca estendre's, fer-se gran. Una xarxa d'amics on alguns seran cristians i altres no. Uns tindran una fe molt viva i molt sòlida, altres no. Uns se sentiran part de l'Església catòlica i altres tindran diverses creences. **Entreveig que els cristians serem una petita minoria que amb humilitat, sense gaire poder, viuran apassionadament l'experiència de Déu i en el nostre cas l'espiritualitat ignasiana**. Membres d'aquesta xarxa més gran, amb una gran diversitat de persones.

I aquesta xarxa, si és inspirada per la Bona Notícia de Jesús, serà una mica estranya. Normalment l'amistat uneix els qui tenen gustos semblants, idees properes, afinitat per caràcter, per classe social, religió o creences... l'amistat uneix els propers... Però aquesta xarxa buscarà "enredar" persones que estan patint, persones que es troben soles, persones que han arribat a les nostres terres i es troben en la dificultat de ser integrades, de trobar feina, de trobar la dignitat, el futur... persones que han caigut en una o altra addicció, persones malaltes... Potser descobrirem que cadascú té una ferida, una limitació, una angoixa d'un tipus o un altre, una incertesa, una discapacitat, unes dificultats...

L'impuls que l'Esperit de Jesús dóna ens diu que podem caminar junts, que hem de caminar junts, recolzant-nos els uns en els altres. Som germans. L'altre és el meu germà. No cal que, com s'acostuma a dir, "cada palo aguante su vela". Fa anys vaig descobrir que l'Evangeli està poblat de coixos, cecs, paralítics, leprosos perquè d'alguna manera en el fons tots som això: persones limitades, ferides, no reconciliades, amb dols pendants, amb angoixes, amb imperfeccions... I la Bona Notícia és aquesta: som estimats, tots tenim un valor infinit, una enorme dignitat. **Déu ens veu no com el coix o el malalt que veu la societat, sinó com els seus fills**.

Això, molt concretament aquí a Lleida, crec que s'anirà traduït en una realitat

---

humil però que pot ser ben viva i inspiradora: una comunitat de persones que volen mantenir la flama d'aquesta Bona Notícia a l'escola Claver, a l'Escola de Pares, a l'Estiu Claver, al Secà de Sant Pere... entre nois i noies que un dia podran donar molt a la societat, però molt connectats amb la realitat d'Arrels i les seves mans donades als que més pateixen. Al voltant d'una comunitat cristiana que té en aquesta parròquia el seu espai. Amb uns quants que viuen i transmeten la fondària de l'espiritualitat ignasiana. I unes quantes famílies que estan també en aquesta xarxa, i obren les seves capacitats professionals, la seva solidaritat i potser la seva casa segons l'estil de vida de l'hospitalitat... i altres coses que ni m'imagino, que l'Esperit anirà fent en nosaltres... si li deixem!

I tot això no seria més que el meu comentari, des dels meus 50 anys, d'aquest bacinet de l'Evangeli: "aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics".